

הגדה החדשה

הגדה זו מקדשות
למכהיג הכאבקים לשחרור לאומי וסוציאלי
יוסף. וויסלינוביץ' סטאלין.

- פרולטריון
הכין לקרב האחרון!

עבדים.
זקפו גבות וברכים!

בבא הפרולטריום
עמד

איתן!

תחי המהפכה!
שגבי ותחתיו עוד!

זהי-

נעלמה

ענקית ויחידה

מכל שידעה

ההסעוריה.

הוא אל חבר - באהבה לזהבת
הוא אל מול אויב - נצב חזק מפלד!

פסח זה אותו אם מנגנים, מה משמעו?

הוא זה שחרור העבד והצמית והשוליה וכל המזכא
זה כל יציאות מצרים של כל העמים בכל התקופות

הוא זה המרד, השחרור, החרות,

הוא זה האביב, אביב העמל, אביב העמים

אביב אין קץ לו... אביב

וכפי לפסח הוא יציאת העם
הקדוש והאומי הוא אביב
הדבוקה אשר קדמו לו

ברוך ה' חן הפסח לדורו דגול!

עיני נשרים התכבירה?

הלט יען יאלתר עוד?

על גרון העולם

אין נא

חשוק מצבעות פרולטות

במלוא החזה קדימה!

דגלים השמחה סמל!

מי שם צועד ימינה?

שמאל!

שמאל!

שמאל!

התפקדו במרש המרד!

קשקוש נאומי כאן מה עושה?

דמו!

רשות הדבור לך נמסרת

לך,

החבר מאוחד

חוקי בראשית נסתרה,

עקור מורשת מתמול.

הקץ לנבלת ההסטוריה

שמאל!

שמאל!

שמאל!

עבדים היינו לפרעה במצרים

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי ויהודה, יושפר זבולון ובנימין, דן נפתלי גד ואשר, ויהי כל נפש יובאי ירך יעקב - שבעים נפש. ויוסף היה במצרים, וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובני ישראל פרו וישרצו ויעצמו במאד מאד, ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו, הבה נתחכמה לו פן ירבה, והיה כי תקראנה מלחמה, ונוסף גם הוא על שונאינו, ונלחם בנו ועלה מן הארץ, וישימו עלינו שרי מסים למען ענותנו בסבל-ותם, ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס.

וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפוצ

ויקצו מפני בני ישראל ויעבדו מצרים את בני ישראל בסרך, וימירו את חייהם בעבודה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בסרך.

ויהי בימים ההם, וימת מלך מצרים, ויאנחו בני ישראל מן העבודה וידעקו, ותהי זעקתם גדולה, ולב פרעה כבד, מאן לשמע.

ויצו פרעה ביום ההוא את הנואשים בעם ואת שוטריהם לאמר: לא תאספון לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשם, הם ילכו, ויקשו להם תבן, ואת מתנת הלבנים אשר הם עושים תמול שלשם, תשימו עליהם, לא תגרעו ממנו, כי נרפס הם - על כן צחקים לאמרו: נלכה נדבחה לאלהינו, תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ועל ישעו בדבר שקר.

וַיֵּצְאוּ כֹהֲנֵי הָעָם וְשֹׁמְרֵי וַיֹּאמְרוּ אֶל הָעָם לֵאמֹר: כֹּה אָמַר
 פֶּרַע! אֵינֶנִּי נוֹתֵן לָכֶם תֵּבֶן. אַתֶּם, לִכְרֹת קֶחַךְ לָכֶם תֵּבֶן מֵאִשּׁוֹ
 תִּמְצְאוּ כִּי אֵין לָגֹעַ מִעֲבֹדְתְכֶם דָּבָר. וְהַנּוֹגְשִׁים
 וַיִּפֹּץ הָעָם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם לִקְשֹׁשׁ קֶשׁ לַתֵּבֶן, וְהַנּוֹגְשִׁים
 אֲצִים לֵאמֹר: כָּלֹ מַעֲשִׂיכֶם דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ כְּאִשֶּׁר בַּהֲיוֹת
 הַתֵּבֶן.

וַיֵּרָא מִשְׁהָ אֶת עֲנֵי עַמּוֹ אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת צַעֲקָתָם
 שָׁמַע מִפְּנֵי טָעִיוֹ, וַיִּבְקֹשׁ לְהַצִּילֵם מִיַּד מִצְרַיִם. וְהָעָם
 לֹא שָׁמַע אֶל מִשְׁהָ מִקְצֵר רוּחַ וּמִעֲבֹדָה קָשָׁה.

אֶתֶּן

~~לֵךְ~~

לֵךְ

בֹּא מִצְרַיִמָּה, וּבֹאת אֶל הַנְּעָנִים וְהָאֲמִלִּלִּים
 אֶל כָּל הַנְּאֻחִים וְהַנִּדְכָּאִים וְאִמְרַת אֱלֹהִים כִּי עֲבָדִים יִהְיוּ וְהֵם
 לֹא יִבְיָנוּ. וְאִמְרַת כִּי אֲמִלִּלִים הֵם - וְהֵם לֹא יִדְעוּ, וְכִי
 גָדוֹל עֲנִיּוֹם וְגָדוּלִים מִכְּאוֹבוֹהֶם וְכוֹרָא לַחֲצֵם - וְהֵם לֹא יֵאֱמָנוּ.
 וּפְקַחְתָּ אֶת עֵינֵיהֶם וּבְחַדֵּק יָד וְגֹאֲלָת אוֹתָם.
 וְעַם רַב יַמְעֶשֶׂן אַחֲרָיִךְ, אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּת וְאֲשֶׁר לֹא יִדְעוּן,
 וּמִקְרֹב כָּל הָעָם אֲשֶׁר מִסְבִּיב אֲשֶׁר רַע וְמָר לָהֶם, וְקִוִּיתָ
 לֵאבֵי הַמִּוֶּן אָדָם, רַב וּלְרֹאשׁ עֲבָטִיו, וְעֲשִׂיתָ מִן הַתּוֹלְעִים
 אָדָם וּמִן הָאָדָם-עַם וּמִעֲפָרוֹת חֵל - אֶרֶץ. א

וַיַּעֲלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הַמּוֹשִׁים מִמִּצְרַיִם.

זְכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר

יֵצְאתָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים

וַיֹּסַע מִשְׁהָ אֶת יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וְלֹא מִצְאוּ לֶחֶם וּמַיִם.
 וַיִּלֶּן הָעָם עַל מִשְׁהָ לֵאמֹר: מִי יִתֵּן מִתֵּנָּן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 הֵם בְּשֹׁבְתָנוּ עַל סֵד הַבָּשָׂר, בְּאֹכְלֵנוּ לֶחֶם (לֶחֶם) לַעֲבֹד כִּי
 הוֹצֵאתָם אוֹתָנוּ אֶל הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְהַמִּית אֶת כָּל הַקָּהָל
 הַזֶּה (בַּמִּדְבָּר) בְּרֹעַב.

וְמוֹ תַּעֲיַי מִדְּבַר! צֵא מִתּוֹךְ הַשְּׂמֵמָה,
עוֹד הַדּוֹךְ רֹב, עוֹד רַבָּה הַמִּלְחָמָה.

רֹב לָכֶם לְנוֹעַ, לְנוֹד בַּעֲרֵבָה
וּלְפָנֶיכֶם פְּרוּשָׁה דֹּךְ גְּדוּלָּה, רַחֲבָה.

רַק אַרְבָּעִים שָׁנָה נָתַע בֵּין הַהָרִים
וּבְחֹל שְׂמֵנו שְׁעִים רַבּוֹא פִּגְרִים.

אֵל נָא יַעֲצֹרֵנוּ פִּגְרֵי הַנְּחָשִׁלִים
שֶׁבַעֲבָדוֹתֵם מֵתוֹ - כִּפְסַח עַל הַחֲלָלִים!

יִקָּבְּוּ בַקְלוֹנִים סוֹחִיִּים עַל צְרוּחֹתֵם,
שֶׁבַכְתַּפְּם נִשְׂאוּ מִמְּצָרִים אוֹתָם.

יִמְתַּק לָמוֹ חֲלוּמֵם חֲלוֹם רֹב בְּצִלִּים שׁוֹמְרִים
דּוֹדִים מִלֵּאֵי בֶשֶׁר רַבִּים וְעֲצוּמִים.

עוֹד הַיּוֹם אוֹ מֵחֹר יִחַלֵּק רוּחַ קָדִים
עִם הָעֵיט גּוֹפֵת אַחֲרוֹן הָעֶבְדִּים.

וְהַשְּׂמֵשׁ תִּשְׂמַח אֵלֵי אֵל לְשִׁלּוֹחַ
בְּרָאשׁוֹנָה אוֹר עַל פְּנֵי דָוִד כְּבִיר כַּח.

וּבִתְרוּעָה יִצְהִיל גַּם הַדּוֹר רִאשׁוֹנָה
פָּנִיו לְקִרְאָת שִׁמְשׁ וְהַדָּר גְּאוּנָה.

קומו אפוא נדים! עזבו את השממה!
 אך אליעל קולכם, דרכו עז בדממה!
 פן צעדכם ירגיז מדבר ונרדמיו -
 איש ואיש בלבבו ישמע הד פעמיו!
 איש בלבבו ישמע קול אלה דבר;
 לך! היום אל ארץ חדשה אתה עובר!
 כי מלבד המדבר תחת השמים,
 עוד לאלה עולם גדול ורחב ידים.
 ומלבד ילל הישימון, דמי הציה -
 תרגש תחת שמשו ארץ יפה-פיה.

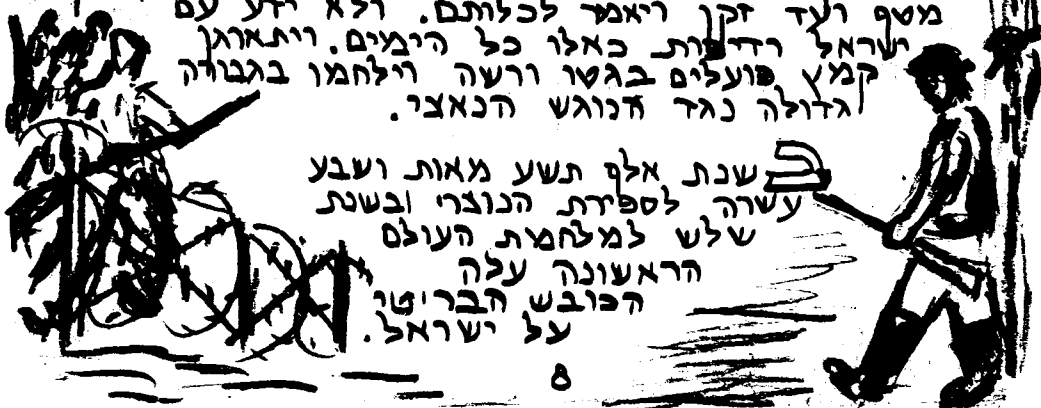
יססה דור מצרים, דור המדבר, ויקם דור חדש בארץ
 ויקומו לו מלכים גדולים, שני מסים, שר עשרות ושר
 מאות ושני אלפים ויהיו ככל הגויים.
 ויהי בימי שלמה, ותחזק הארץ במאד מאד. וישראל שלמה על
 העם מסים כבדים, מס עובד וכל עבודה קשה. ויצר העם תחת
 העל, ויצת שלמה וימלון וחבעם בנו תחשו. ויבא ירב-
 עם וכל קהל ישראל אל חבעם לאמר: אביר הקשה
 את עלנו ואתה עתה הקל מעבודת אביר הקשה ומעלו
 הכבד אשר נתן עלינו. ויען וחבעם את העם לאמר: אב
 העמים עליכם על כבד ואני אוסיף על עלכם. ויאמר
 ירבעם אל העם: מה לנו חלק בדוד ולא נחלה לנו בבן יש-
 לאהלין ישראל. וימרדו ישראל ביהודה ובהי המלחמה בינ-
 יהם כל הימים.

ויהי מקץ שנים רבות, ויעלו מלכי יון ואנשיוכין על
 ישראל, ויכבשוה ויעשקו את יושביה ורצסו את אוצרותיה
 ובה בעם דעקה גדולה. ויקם קמץ עובדי אדמה, ויתנו
 מתוכם שרי צבא, את בני מתייהו החשמונאי וילחמו
 בגבורה בכובש היווני.

בשנת שש לספירת הכובש היווני על
 ישראל וילך בכל דרך מלכי יון וירבה על חטאותיהם
 ויהרס את היכלי הארץ ואת מקדשה, ויגרש רבים
 מתושביה, ויהרג בהם ויתהג בהם ביד קשה. והרעב
 גדול בארץ. ויהי בשנת מאה שלושים ושתים,
 וימרד ברכובא הגבור את העם במלכי רומי
 ותמשך המלחמה שלש שנים.

ויהי מקץ שנים רבות, בשנת אלף תשע מאת שלוש
 ושלוש, קם שליט גדול בארץ גרמניה - הסלר שמו - ויכניע
 ארצות רבות תחת המגף הנאצי. וילחם בעם היהודי
 עד חומה. ויבן לו ערי משרפות ומחנות השמד וגט-
 אות למען עמיתו בסבלותם. ויהרג גם ששה מליון
 מטף ועד זקן ויאמר לכלותם. ולא ידע עם
 ישראל ודעות כאלו כל הימים. ויתארגן
 קמץ פועלים בגטו ורשה וילחמו בגבורה
 גדולה נגד הכוגש הנאצי.

בשנת אלף תשע מאת ושבע
 עשרה לספירת הכובש ובשנת
 שלש למלחמת העולם
 הראשונה עלה
 הכובש הבריטי
 על ישראל.

שלושם ואחת עבה שלש על ישואל ויהיו
 ימי שלטנו בארץ ימים רעים מאוד. ויתבחו
 עשירי הארץ שריה ורבניה עם עשירי ורבני
 היהודים בעולם כלו ויעבדו את הכובש בכל
 לבם. וילחצו על העם בכבד עלם. ויאמר הנו-
 גש אל שרי היהודי והעבד לאמר: יצאו נא
 הנערים וישחקו לפנינו. ויסיו את אלן באלו
 ותמשך המלחמה ביניהם כל הימים והועב
 כבד בארץ ומצוקה גדולה ליושבום בה. ויתמרד
 העם בנוגשים ויקום בעשרים ותשועי אחדש האחד
 עשר בשנת אלף תשע מאות ארבעים ושבע
 למלחמה כגד הפולש המדבא. ויהלש העם במלחמתו
 מחסר כלי מלחמה. וישלחו מלאכים אל מדינות
 הפועלים וידעיקום לעזרה. ויצמידו שם בכלי מלחמה
 חדשים ובצוד רב. ותגבר יד העם על צוריו ושתתקד
 מכובשיו. ויקמו את מדינת ישראל בחמשה עשר לאחדש
 החמש. אלף תשע מאות ארבעים ושמונה.

ויבגד שלוש ישראל במשחזרים. וימכרו את הארץ להון
 דרים וידלדלו אותה ואת אוצרותיה. ויעשק דלים וירוצו
 אבוחים ויאמרו לארצו - הציאה ונשתה. והשלה הארון
 הינקי שרי מאות ושני אלפים שרי מסים ושני קלקלה
 שרי יעול ושני אידון. ורבנות שקלים ומאונות לרב.

והרעב הולך וגובר והאבטלה מתפרצת

וידעם העם גדול ונורא ותעץ בעקרתם

מכל פנה מכל בית ומכל דם

ויתחברו כל נדבא וכל אשר לו

נושא כל העי וכל הישר להלהם

בשליט ובמשרתו. ויכתב להם

השליט חוקים ומשפטים למען

ענות בסבלותם ולדבאו

עד עפר וכאשר

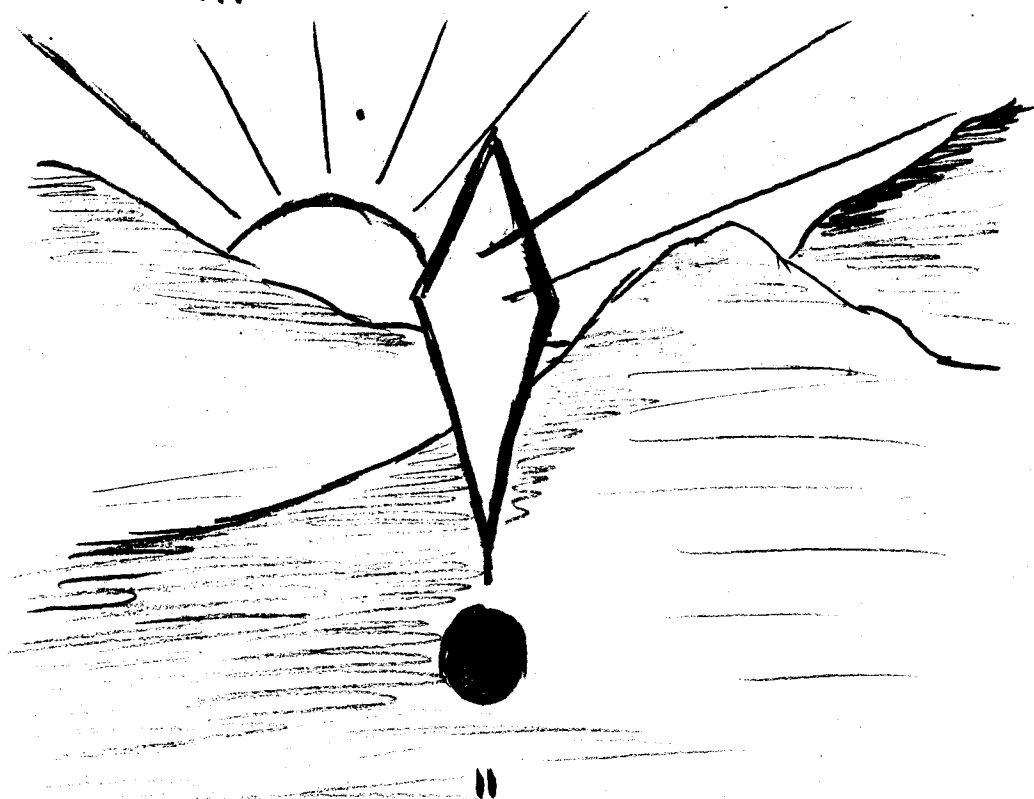
יענו אותו - כן

ירבה וכך יפרץ.

אתם רמי המעלה - אתם מלמעלה עומדים.
 לכם הגדולה והגבורה וההוד והעושר והעשון
 והשלטון, ללא גבול" ושובת הנאה בכל-מכל-
 כל, השכחה כלפי דלתכם. יהי כך. אך אף
 מתחת לכם יש דבר מה, אולי גם מעל
 לכם, חדשה בפד ואלמדכם: יש מין אנושי
 בעולם.... לכם הגדולה והעשר, זה
 מסכן. מפיקים אתם סובת הנאה מהליל.
 אבל הזהרו לכם! יש כח אדיר בעולם ושחר
 שמו, איש לא יוכל לו - עלה יעלה!
 הנחו עולה ומזוין הוא בליסטראות, הן
 בליסטראות של היום שאין עומד בפניהן,
 ורמי יעצר את המקלעה הזאת מלהשליך
 את חשמש במרומי שמים? השמר!
 בעל הבית האמיתי יבוא וידפוק על דלת
 ביתו. הנני בא להזהיר אתכם. הנני
 בא להלשין על אשרכם. הוא בטי על
 חרבן זלתכם, לכם הכל, וכל זה מרכב
 מהאפס שיש לאחרים. אני פרקליט המדוכאים.
 אני הנדון שהנו השופט. במה אפתח?

ר איתי. הסבלה, רבותי המאושרים, איננה
 מלה נבובה בלבד. העני - אני גדלתי בו.
 החרף - אני ועדתי בו. הרעב, טעמתי
 טעמו. הבזיון - אני נשאתיו. הדבר - אני
 לוקתי בו. החופה - מכוסה שתיתי ואני
 אקיאנה לפניכם, וקיא זה של כל הסבלות
 ירפש את רגליכם ויבער בגפרית.....
 השמרו מפני הנמלים אשר
 אתם רומסים ברגליכם !!!

(X)

אל נא תחתו
הכוננו למרד
הנימו את נפ השחרור
על פני חלד!
לקרב עמלים מכל ארץ ועם.
בלקרב אחרון זה נכבש העולם
יבוא קץ לאפל.
יעור העולם.

מלאנו המדי
תיקוד אש הזעם
מכלא עבדות
נבקיט הפעם
הקיצה המון התלכד העמל
ביר בטויה צא לכבוש התבל!
יבוא קץ לאפל.
יעור העולם.

על כן

אלינו נטוואה
 עיניו של עולם הוא,
 ואנו כל-אפדקסות
 לצוד משלנו
 קטן רחש וניב,
 כדי לחאת באה,
 ולאלו המלים
 להקשיב:

זהו -

רפח המהבבה
 שאל מאכר לחתום
 אחרון הוטל

זהו -

ביוטינג
 אשר בקרבי מכוונות
 ערביל אנשים
 וחיות בהדר

זה יודים

בפיים
 מנופיים
 עבתות
 למקום שם

האויד דלל
 נתקצו בשבועה
 מאחדות

דרך בידות
 דרך טוהרות
 ברצנו

אל בעת מפסענו
 הבסענו

אנו באנו מליונים
 מליוני קובצים
 הנה באנו

ונבוא ממעון
 וגבוה ממחסן

עליוהם הדבקה
 שלהביה אחלת
 אנו באנו מליונים

שרידי חפצים
 דעוצים

נמלצים
 עד אין צלם

מהרים, משדמות
 בן כוסות

פורצים מולכת
 אנו באנו מליונים

מליוני-בהמות
 בדאחת

ועבות ללחם
 צמא, השקה!

העבועה לעב!
 עת את הגו

לשאת אלי קרב !
 הוצע תזמורת
 רובים מערבית !
 בעזרף כל מדד
 דעם, פרבולוס !
 זאת התמצית !
 מנבכי הנשמה !
 בלהט,
 בפלד,
 בצדב,
 תצית,
 להט,
 שחט,
 צדוב -
 עד שמה !
 בין סדרי בראשית
 פסע, בדוק, ונבור.
 ערד לחפץ -
 מוטב,
 נקבלה,
 ולא -
 עזאזלה !
 צלב שחוד,
 עולם רומנטיקו,
 קץ לחייד !
 בחקוסדת -
 בנשמה

אד,
 חשמל חבויים.
 במקום עני -
 אוצרות תבל כיס
 לתוך כיסיד !
 תישש להרוג !
 אלגלות-לגביעים !
 בהדס רב-מדא
 ישן ידשדש.
 עולם נסנדרה
 במיתוס חדש !
 ותהיה נא תבל,
 כחרות מה בעט -
 גם היום.
 גם אתמול,
 בעבר
 בהוה.
 גם מחר,
 וגם הלאה -
 לעולם ועד !
 לקיץ אין קץ לו
 לחם נא,
 דן -
 וזה יהיה הקרב האחרון
 בתחת גרונות
 כהימה המנון -
 תמישים מליין !

רחיצות בצמריר
נשמותינך !

מול ביבר
ומול בר

יטומבור בטמבור !

בטמבור יטומבור !

עבד היית -

בעד אם בור !

חפש ראית -

הך בטמבור !

טעמבור !

טעמבור !

טעמטמבור !

הי בני אעשת

הי אבירים !

הך הטמבור !

טמבור טמבורים !

ככה או כד -

אבדון או אדון -

זהו הפור -

מכים !

הכינר !

נד !

באון !

בטמבור !

בטמבור !

בטמבור !

נאדיר בנלים !

ברחובות !

על הגגות !

אל שמשות !

ועבר -

לוליית - הניב

דנני רגלים

והנה

רוסיה

לא קבצן בבלואה

לא תלי גודטאות

לא מאגוד

שהתז בה -

רוסיה

כלה

אחד איבן

וידו

שלו -

גיבה

ועקביו -

עולות היס תספי

נלד !

נלד !

לא נלד

כינטוס !

לא כטוס

כבזקה !

קום התבערה עם חלכה
 עם עבדים ומזי דעב.
 אש הנקמות בלב לימבה,
 לקדמת אויב הבין לקרב!

עולם ישן עדי היסוד, נחדימה,
 פגע בפניך נפדיק העיני,
 את עולמנו אז נקיימה:
 לא בלום מתמור, מחר - הבל.

זה יהיה קרב אחרון
 במלחמת עולם.

עם האנטינציונל
 לעזר, ישגב אדם.

דור אחרון לשעבוד
 זראשון לנאציה אנחנו!
 ידנו לבדה ידנו חזקה
 את כל העול
 מעל גאון צואדנו פלטה
 ונאציה דאשנו שמינה
 יצור בעינינו —
 ונעזר לתלבו
 ונאמר לעיה "אנחנו!"
 עבד דאשי הצורים
 בין מפלעי עבים
 שותינו מלכודי הדור
 עם כל גערי עמים —
 ומי אז-ן לנו?
 גם עתה — אם עבד עלינו
 מלכוד — אל נא
 במעט נעבד
 עיר גאון ונדי זנבם!
 כחלבות! לדמחים!
 התאחדו! היביתו!
 עבד את השמים וחלותם —
 "הננו ועצ-ינו!"

הגשם הגשם חלף הלך לו
העננים התפזרו ואינם
השדות מוריקים והענפים .

אביב את אדענו עטף בדנה
כל נפש תגיל תהנה לו
בדבה

לדמי לך דעותי ולבי לך
לי הנה הסתו עמך
הגשם חלף הלך לו
הנענים נדמו בארץ
עת הזמיר הגיע
וקול התור בשמע בארצנו
התאנה הנמה פניה
והגמנים פארו נתנו דיה
דודי לי ואני לו
הרועה בשושנים
נתנה דודי נעל השדה
נתנה עמדים
נשכחה נעלמים
נלאי אים סודה הגמך
נבחר הסגור
הנשו הולכים
שם אתו את דודי לך

ה'סל
ס'דל
פ'םח

חוג הנער המוקדם
התשי"ג - 1953
ח"פ ה